

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1075/2015
16.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца З.М. из Г., чији је пуномоћник С.С., адвокат из Н., против туженог Н.-Е. АД из Н., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2298/14 од 19.03.2015. године, у седници одржаној 16.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2298/14 од 19.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 644/14 од 27.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број 51/20 од 15.07.2010. године, којим је тужиоцу престао радни однос и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада, као и захтев за накнаду парничних трошкова. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2298/14 од 19.03.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог и радио је на радном месту продавца - рачунополагача у продајном објекту туженог који се налази у Н.Б.. Решењем туженог број 51/20 од 15.07.2010. године, тужиоцу је отказан уговор о раду од 01.04.2008. године и анекс уговора од 11.12.2009. године, због учињене повреде радне обавезе применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, која је предвиђена чланом 6. став 1. и став 12. Колективног уговора туженог и чланом 19. тачком 1. уговора о раду. Наиме, 08.06.2010. године извршена је унутрашња контрола туженог у објекту у коме је тужилац радио и том приликом је утврђено да је истекао рок трајања на 25 паковања „орбит жвака“, с тим да је у опису послова тужиоца било прописано да води рачуна о роковима важења артикала који се продају у објекту. Како тужилац није благовремено обавестио туженог о истеку рока трајања наведене робе ради њиховог повлачења из продајног објекта, то је тужилац накнадио штету туженом, тако што је платио 25 паковања „орбит жвака“ са истеклим роком трајања уз обавезу да наведене жваке одмах након тога уклони из објекта. Међутим, у редовном попису који је извршен 30.06.2010. године појавиле су се у наведеном објекту спорне жваке са истеклим роком трајања, а 02.07.2010. године је поново извршена унутрашња контрола туженог у наведеном објекту и том приликом је пронађено 25 паковања „орбит жвака“ са истеклим роком трајања. Пре доношења спорног решења, тужиоцу је уручено упозорење због учињене повреде радне обавезе, на које упозорење се тужилац изјаснио. Упозорење је достављено и синдикату туженог који је доставио своје мишљење.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај спорног решења од 15.07.2010. године о отказу уговора о раду, као и за враћање на радно место.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Чланом 6. став 1. Колективног уговора туженог, као повреда радне обавезе предвиђено је неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза, при чему се под неблаговременим извршавањем радних обавеза сматра свако одступање од утврђених или уобичајених рокова за извршавање радних обавеза, а несавесним и немарним извршавањем радних обавеза сматра се извршавање радних обавеза при чему запослени не показује уобичајену пажњу која се очекује од просечног запосленог и не понаша се као добар домаћин иако је морао бити свестан штетних последица таквог понашања. Ставом 12. истог члана Колективног уговора туженог предвиђена је повреда радне обавезе која истовремено представља кривично дело, прекршај или привредни преступ.

Испитујући законитост спорног решења од 15.07.2010. године, нижестепени судови су правилно закључили да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду, јер тужилац који је био запослен код туженог и обављао послове продавца-рачунопологача у продајном објекту туженог је својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, с обзиром да након што је унутрашња контрола туженог утврдила да је продавао 25 паковања орбит жвака са истеклим роком трајања, тужилац их није уклонио из објекта туженог, већ их је поново пустио у продају, иако је знао да не сме више да их држи у објекту у којем је радио. Наиме, како је утврђено да је тужилац на овај начин, својом кривицом, учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, а која је предвиђена чланом 6. став 1. и став 12. Колективног уговора туженог и члана 19. тачка 1. уговора о раду, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду. Имајући у виду да је доношењу спорног решења претходило писмено упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, које му је достављено уз остављање рока за изјашњење, то је испоштована и одредба члана 180. став 1. и 2. Закона о раду.

У изложеном смислу, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права у којима се истиче да није цењено у колико сати је комисија туженог утврдила наведену повреду, односно да ли је то било пре или у току радног времена, као и да је тужилац у периоду од 30.06.2010. године до 02.07.2010. године плаћао орбит жваке, па их зато није склонио. У конкретном случају, правилно су нижестепени судови закључили да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, а која је предвиђена Колективним уговором туженог. При том су нижестепени судови правилно утврдили да је у опису послова које обавља тужилац поред осталог било прописано да води рачуна о роковима важења артикала који се продају у објекту туженог и да о томе благовремено обавести туженог ради повлачења робе из објекта, те да је 08.06.2010. године од стране унутрашње контроле туженог утврђено да је истекао рок трајања наведеној роби, а коју тужилац није повукао из продаје, јер се спорна роба појавила у редовном попису од 30.06.2010. године, а унутрашња контрола туженог је 02.07.2010. године поново пронашла наведену робу у објекту у којем је радио тужилац, при чему је без значаја истицање тужиоца да је наведене жваке откупљивао, с обзиром да се ради о непоштовању императивних законских норми.

Ревизијске наводе којима се у претежном делу указује на погрешну оцену доказа, чиме се посредно оспорава чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**